

Tämä on rinnakkaistallenne.

Rinnakkaistallenteen sivuasettelut ja typografiset yksityiskohdat *saattavat poiketa* alkuperäisestä julkaisusta.

Julkaisun tekijä(t): Hekkanen, Martti

Julkaisun nimi: Vanhassa Rattorissa : pedagoginen satu ylläpidoista ja ihmisistä

Julkaisuvuosi: 2017

Versio: Julkaistu versio

Käytä viittauksessa alkuperäistä lähdettä:

Hekkanen, M. (2017). Vanhassa Rattorissa: pedagoginen satu ylläpidoista ja ihmisistä. Jäsenlehti: Kiinteistöliitto Pohjois-Suomi, (6), 2-3.

Haettu 21.3.2018

http://www.kiinteistoyhdistysoulu.fi/wordpress/wp-content/uploads/2017/11/Jasenlehti_6_2017_web.html

Vanhassa Rattorissa

– pedagoginen satu ylläpidoista ja ihmisistä

Lehdet putoavat. Istun puurattorissa Torikadulla teekkarin varhaisella aamiaisella. Opiskelu-elämän origossa on ajateltava syvällisiä. Mietin taloja. Mietin lapsuuttani Rytikarissa. Puukerrostalot saivat väistyä betonilähiön tieltä. Katselin ikkunasta, kuinka betonirakennus päivä päivältä kohosi ylemmäs ja ylemmäs. Ja ulottui lopulta pilviin asti. Ihailin sitä vielä lastentarhan pihalta. Hymähdän, vaikka Rattorissa ei aamupäivisin juuri saisi hymyillä. Palaan nykyhetkeen. Kaksio omalla tontilla Ratakadulla maksaa 64 000 markkaa. No, ei teekkarilla tällaisia rahoja ole, tuskin asunto noin kaukana keskustasta olisi minäkäänlainen sijoitus. Lehdestä huomaan, että vuonna 1974 Suomessa rakennettiin 74 000 asuntoa. Tällä vauhdilla Suomessa ei enää kohta tarvita uusia taloja.

Energiakriisistä on nyt melkein tarkalleen vuosi. Viiden vuoden jälkeen minun pitäisi olla alan ammattilainen. Suuri guru, joka tietää, miten rakennuksia suunnitellaan ja ylläpidetään. Kukaan professoreista ei ollut asiasta huolissaan. Professori Tupamäki kätteli meidät ja toivotti tervetulleiksi hyvään seuraan. Täällä riittää, kun hallitsee mitoituksen peruseriaatteet, sallittujen jännitysten menetelmän ja Terzaghin maan-

paineteorian. Siitä se lähtee. Ruotsalaisissa lehdissä olen nähnyt termin ”planerat underhåll”. Rakkaat länssinaapurit ovat aina ajatelleet vähän vinosti. Miksi rakennusten elinkaarta pitäisi ennakoita ja suunnitella? Outoja ovat, ei ole ihme, että keihäs ei tahdo heillä kantaa.

”Jos vetten läpi kuljet, olen minä sinun kanssasi, jos virtojen läpi, eivätkä ne sinua upota; jos tulen läpi käyt, et sinä kärvenny, eikä liekki sinua polta.” Profeetta Jesajan sanat mielessäni ajaudun mielessäni kauas tulevaisuuteen. Vuoteen 2025.

Mikä on rakennus- ja kiinteistöalan tilanne tänään? Unessani näen kuinka yliopiston ja ammattikorkeakoulun yhteisellä kampuksella pystytään voimavarat tehokkaasti yhdistämään tuottamaan lisäarvoa ketterässä oppimisympäristössä. Tilat ovat muunneltavia. Vanha puurattorikin on pystytty rekonstruoimaan opiskelijoiden työpajaksi. Opetusmenetelmätkin ovat kehittyneet. Digitalisaation myötä professorit voivat keskittyä tutkimukseen ja tuotekehitykseen. Rakentamisen teknologinen kvanttihyppy on tehnyt suomalaisesta osaamisesta kansainvälisesti kilpaillun vientituotteen. Jalokiven, joka on kypsymiskäyränsä alkutaipaleella. Sisäilmaongelmaiset kiinteistöt ovat olleet historiaa jo

pitkään. Sen jälkeen kun VTT suuren Laman jälkeen oppi tunnistamaan mikrobit rakennuksissa, on rakennustekniikkassa otettu asiasta koppi eli homma on hanskassa. Ei ole enää kuin terveitä rakennuksia. Kysyn Gambrinukselta, teekkareiden suojeluspyhimykseltä, mitä kuuluu rakennusten ylläpidolle. ”Är det sant att vi tycker om långperiodisk underhåll?” Pyhä Gambrinus naurahattaa: ”Martinus-poikaseni, rakennusten ylläpidon opetusta ei tarvita. Ei yliopistoissa, ei ammattikorkeakouluissa. Rakennus on kuin vuolas virta, se mitä siinä tapahtuu, kuuluu tapahtua. Tärkeää on on, että vesi virtaa kuin olut. On aika kastua, on aika kuivua. Jos et osaa käyttää rakennusta, sinun on muutettava metsään asumaan”.

Palaan ajassa takaisin vuoteen 1996. On lokakuun 5. päivä Sampo-lan lähiössä Porissa. Istun Remonttiohjelman ohjelmapäällikön kanssa paikallisen ostoskeskuksen pubissa. Päiväkaljalla. Tosin kalja on pelkkää rekvisiittaa. Yritämme olla erottumatta joukosta. Olemme ainoat, joilla on tumma puku päällä. ”Entisiä pankinjohtajia”, kuulen jonkun asiasta tietävän kuiskaavan. Tarkkailemme pubin elämää. Vaikka on keskiväen hetki, paikka on lähes täynnä. Ihmisillä on vapaa-aikaa. Vapaa-ai-

ka on seurausta Suomea koetelleesta lamasta. Lähiö pitäisi saada kuntoon, viihtyisäksi. Ihmiset pitää saada heräämään ja kääntymään onnelliseksi. Millä me heidät käännytämme? Ei meillä ole taikavoimia, ei valtuuksia määrätä, että sinun on oltava onnellinen. Kun ihmiseltä on viety työ, häneltä on viety samalla suuri osa itsetunnosta. Pubi on silloin turvasa-

tama, jossa kukaan ei sinua moiti ja molla.

Astelemme bussipysäkillä. Muovisessa pleksissä on jotain, joka kiinnittää huomioni. "Rakasta, sillä ehkä hänkin rakastaa, vaikka tässä maailmassa aina käykin niin, että rakastamme niitä, jotka meitä eivät rakasta".

Huomaan kupsahtavani lattialle. Olen jälleen puurattorissa. Pöydän

alla aina herään, sehän on numero 8. Yksi suosikeistani. Curly Putmanin sävellys Green, green grass of Home. Laulukalussa sen nimi on ytimökkäästi "Yrjölle". Onneksi kaikki oli vain painajaista. Palaan takaisin vanhalle kotiseudulle ja katson silmiäni eteen avautuvaa näkymää verkostoitumisen alkulähteestä, vanhasta lastentarhastani. ●